

D I V A D E L N Í

Impuls Hradec Králové a Volné sdružení východočeských divadelníků ve spolupráci s Divadlem DRAK,
s finanční podporou Královéhradeckého kraje, Ministerstva kultury ČR a Města Hradec Králové

AUDIMAFOR 2016

Postupové přehlídka na celostátní přehlídce Šrámkův Písek,
Mladá scéna Ústí nad Orlicí a Wolkrův Prostějov.
1. - 3. dubna 2016, Divadlo Drak, Hradec Králové

Lektorský sbor: prof. Jan Císař, Alena Zemančíková,
Tomáš Žižka, Vladimír Hulec, Michal Zahálka

Počet představení: 12 + nesoutěžní projekt, počet členů hrajících souborů: 110

PROGRAM:

**HAWADRAMA, při LDO ZUŠ Havlíčkova,
Pardubice**, autorské vystoupení s. HAWADRAMA
VAŠE MÝDLO, PANE ANEB MÍRNĚ SKANDÁLNÍ
STORY...

II. stupeň LDO ZUŠ Střezina, Hradec Králové

Jindřich Tošner: LÁSKOLAMY

PUTOVÁNÍ S JANEM AMOSEM (nesoutěžní projekt)

Divadelní přehlídka inspirovaná životem, dílem a dobou Jana
Amose Komenského.

DREJG Náchod

F.A.U.S.T.U.D.Y.

Studio Šrámkova domu Sobotka

A. A. Milne: NÁŠ PŮ

Děvčátka a slečny, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř

Božena Němcová: O DVANÁCTI MĚSÍČKÁCH

D.R.E.D. Náchodsko/Kladsko/Pražsko

Ondřej Pumr: JAKO BYCH SNĚDL OČI

Veselé zrcadlo, Gymnázium Ústí nad Orlicí

Ivan Wernisch: WERNISCHÁŽ

Děvčátka a slečny, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř

Soubor podle lidové poezie: UŠUBRANÁ

DS Vrchlický Jaroměř, Josef Horáček

Rike Reinigerová: BOXER

Ted', nádech a leť Pardubice/ Praha

SLEPICE NENÍ PTÁK, UKRAJINA NENÍ CIZINA

Triarius

DIALOG

Divadlo Tři

Tomáš Novotný: QUEENSLAND

VÝSLEDKY

Lektorský sbor udělil **CENY:**

- **za divadelní událost projektu**
PUTOVÁNÍ S JANEM AMOSEM
- **Pavle a Karlu Šefrnovým**
za hudbu v projektu PUTOVÁNÍ S JANEM AMOSEM
- **souboru DREJG Náchod**
za práci s tématem v inscenaci F.A.U.S.T.U.D.Y.,
režie: Štěpán Macura

- **Studiu Šrámkova domu Sobotka**
za herectví v inscenaci NÁŠ PŮ, režie: Lada Blažejová
- **Ondřeji Pumrovi**
za práci s objekty na jevišti v inscenaci JAKO BYCH
SNĚDL OČI
- **souboru Veselé zrcadlo**, Gymnázium Ústí n/O.
za průzkum poetiky IW v inscenaci WERNISCHÁŽ,
režie: Lenka Janyšová a kol
- **souboru Děvčátka a slečny**, ZUŠ F. A. Šporka,
Jaroměř za rafinované zacházení s lidovou slovesnos-
tí v inscenaci UŠUBRANÁ, režie: Jarka Holasová a
soubor
- **Monice Němečkové a Kateřině Prášilové**
za herectví v inscenaci UŠUBRANÁ
- **Josefu Horáčkovi**
za herectví v inscenaci BOXER
- **souboru Ted', nádech a leť** Pardubice/ Praha
za divadlo dokument SLEPICE NENÍ PTÁK, UKRAJI-
NA NENÍ CIZINA, režie: David Zelinka
- **Divadlu Tři**
za komedii QUEENSLAND

Lektorský sbor **DOPORUČIL**

na WOLKRŮV PROSTĚJOV

a udělil cenu za inscenaci Děvčátka a slečny,

ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř

Soubor podle lidové poezie: UŠUBRANÁ

Dramatizace, úprava, režie: Jarka Holasová a soubor

na MLADOU SCÉNU

a udělil čestné uznání za inscenaci

Studio Šrámkova domu Sobotka

A. A. Milne: NÁŠ PŮ

Dramatizace, úprava: Lada Blažejová a kolektiv,

režie: Lada Blažejová

Veselé zrcadlo, Gymnázium Ústí nad Orlicí

Ivan Wernisch: WERNISCHÁŽ, Dramatizace, úprava:

Lenka Janyšová, režie: L. Janyšová a kol.

na ŠRÁMKŮV PÍSEK

a udělil cenu za inscenaci

Ted', nádech a leť Pardubice/ Praha

SLEPICE NENÍ PTÁK, UKRAJINA NENÍ CIZINA

David Zelinka a další, koláž textů a příběhů

Dramatizace, úprava, režie: David Zelinka

Děvčátko a slečny, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř

Soubor podle lidové poezie: UŠUBRANÁ

Dramatizace, úprava, režie: Jarka Holasová a soubor

Lektorský sbor **upozorní** programovou radu celostátní přehlídky pantomimy a pohybového divadla **OTEVŘENO Kolín** na autorské představení Lucie Haškové a Josefa Jana Kopeckého **DIALOG**

Lektorský sbor udělil i zvláštní cenu poroty **Baru Q 10** s doporučením na všechny přehlídky.

NAD AUDIMAFOREM...

Ríkat něco zobecňujícího o Audimaforu, který je rozkročený mezi tři celostátní přehlídky a tedy i tři směry divadelní tvorby, které se potkat mohou, ale nemusí, se někdy zdá skoro nemožné: proto si dovolím jen přičinit pár slov k inscenacím chronologicky tak, jak nám je přehlídkový program nabídl.

Soubor HAWADRAMA z pardubické ZUŠ Havlíčkova nám v režii Petry Zahradníkové představil své kolektivně autorské dílo **Vaše mýdlo, pane aneb Mírně skandální story** – lehce muzikálovou frašku, která předestírá tajemné a zbláznělé dění na jakémsi horském hotýlku. Kus je nepůsobivější v mimořádně slibném začátku, který je velkolepou parodií na muzikálové číslo klasicky broadwayského střihu, co do konstrukce následné zápletky ale začíná poněkud pokulhávat a ve výsledku je sice nedlouhou a sympatickou, ale jaksí nevzrušivou montáží několika dějových pásem (včetně lehce satirické lobbistické linky).

Tereza Brandejsová a Karel Pešek z hradeckých Jeslíček představili krátké poetické pásmo textů Jindřicha Tošnera zvané **Láskolamy**, které s nimi režirovala Jiřina Krůčková. Je to veskrze slušně udělaná, kultivovaná poetická chvilka, jen se (přinejmenším mně, přinejmenším při poslechu z jeviště) nezdálo, že by texty samy o sobě byly výrazněji nosné či objevné. Ale nic proti ničemu.

O velkolepém **Putování s Janem Amosem** píše jinde Alena Zemančíková, jistě nesmírně poutavě a podrobně. Proto si dovolím jen konstatovat svůj velký obdiv k tomuto výpravnému, rozsáhlému počínu – mám z něj jeden z nejsilnějších zážitků za dlouhou, dlouhou dobu, za což patří Hance Voříškové i ostatním hluboká poklona.

Sobotní program zahájil náchodský DREJG způsobem, který už se od Štěpána Macury a jeho spolupracovníků/studentů tak nějak očekává: velkým literárním mýtem nahlíženým v až nepřehledném množství úhlů, zpracovaným podle všeho velice demokraticky. Mýtem/tematem se stal Faust a název je **F.A.U.S.T.U.D.Y.**. Chtě-

Soubor Studia Šrámkova domu v Sobotce, **Náš Pú**

lo by se podotknout, že i výsledek byl (i) tentokrát takový, jak se tak nějak očekává: v poněkud nepřehledném tvaru se porůznu zjevují skvěle provedené, nápadité divadelní obrazy, zní mnoho různých textů a hudeb, čas od času lze vytušit jasný názor, ale celek je zahlušený, trochu se topí. Nic to ale nemění na tom, že jde o tvar sympatický a poučný nejen pro diváka, ale jistě (ba možná ještě víc) i dovnitř souboru.

Lada Blažejová a mladý soubor Studia Šrámkova domu v Sobotce se chopili látky poněkud nečekané: Milneho klasické dětské knihy o Medvídkovi Pú. Zpracovali ji ovšem dost po svém (pod titulem **Náš Pú**), s ohromnou lehkostí a hravostí, jaksí barevně. Jednotliví herci se jednoduchými kostýmními náznaky ujímají rolí hrdinů, ale i neživých předmětů (přičemž v náznaku až erotická scéna, v níž Pú vylíže sklenici medu, kterou nese jako dárek k narozeninám, patří nesporně k mým audimaforickým diváckým vrcholům), a pracují s nesmírnou zdatností a schopností divadelní zkratky.

Jaroměřské Děvčátko a slečny ze ZUŠ F. A. Šporka s Jarkou Holasovou zpracovaly klasický příběh **O dvánácti měsíčkách** dle Boženy Němcové – na Audimaforu se vzhledem k obvyklým kvalitám souboru inscenaci zrovna dvakrát nevedlo, mohutná scénografie s bílým horizontem, na který vrhalo stín roztáčené kolo, slibovala víc, než se ve výsledku dostavilo. Na kusu se ale prý potom ještě pracovalo – a doufám, že budu mít ještě možnost ho někde vidět.

Pokud jde o D.R.E.D. Ondřeje Pumra a jejich **Jako bych snědl oči**, domnívám se skoro, že o tomto cyklisticko-metafyzickém čemsi nejde moc smysluplně psát. Smyslově je to místy podívaná fascinující, svou nesmyslností místy vysloveně ubíjející. Představení je seník, čtu v programu. Tak třeba.

Ústecké gymnaziální Veselé zrcadlo v režii Lenky Janyšové a kolektivu připravilo **Werniscház** – hravou montáž básnických miniatur Ivana Wernische spojených do volného rámce wernischáže. Mladí herci mají charisma, dovedou na jevišti dobře působit a, což je v tomto případě nejdůležitější, také poutavě mluvit. Stává se tu občas, že poetika či nápad, na kterém stojí ten který Wernischův

D I V A D E L N Í

Soubor Teď, nádech a leť Pardubice/Praha,
Slepice není pták, Ukrajina není cizina

Soubor Děvčátka a slečny, ZUŠ F. A. Šporka Jaroměř,
Ušubraná

text, se nějak zamlží či ztratí – kouzlo provedení je ale důstojnou náhradou.

Druhý festivalový příspěvek od Děvčátka a slečen, tentokrát ve složení Prášilová–Němečková, se jmenoval **Ušubraná**. Nejpůsobivější na téhle inscenaci veršů sebraných Erbenem a Obrátilem je, jak dovedně klame tělem: začíná jako okrojované folklórní pásmo, od kterého člověk nečeká moc, a postupně se převrací ve (verbálně) silně eroticky laděnou jízdu, která se šikovně stupňuje. Obě protagonistky si přitom počínají s ohromnou lehkostí, šarmem a jakousi přívětivou nehorázností. Zázitek.

Zázitkem byl ostatně i třetí zásek dua Prášilová–Holasová, které tentokrát režírovaly činoherní monodrama Josefa Horáčka z jaroměřského DS Vrchlický. Tedy: zázitek to byl především z intenzivního herectví, k inscenaci jako celku bych měl jednu zásadní výhradu. Příběh **Boxera**, jak jej vypráví Rike Reiningerová, není kdovíjak veselý, ale má svoje vzlety a světlá místa. Tato inscenace, jak je postavená (i zasazená do bezvýhodného, prašného prostředí a pološera), vytrvale a intenzivně brnká na ty

nejnegativnější, nejchmurnější tóny – až už to přinejmenším mě jako diváka paradoxně přestane zajímat.

Pardubicko-pražský soubor Teď, nádech a leť připravil mimořádně silnou inscenaci **Slepice není pták, Ukrajina není cizina** – silně politické divadlo o situaci na Ukrajině, které vychází z autentických příběhů posbíraných souborem přímo na místě a výjimečné v kontextu celého českého divadla tím, jak citlivě a naléhavě zároveň dovede předestřít problém, aniž by sugerovalo předem daný názor. Je to divadlo palčivé, bolavé, naléhavé – a zcela mimořádně poctivé.

Třebovský TRIARIUS (a zejména Josef Jan Kopecký s Lucií Haškovou jako tvůrci a představitelé a DJ Leo jako zdroj hudebního doprovodu) se představil s projektem **Dialogue**. Těžko o něm říct něco určitého jen z jednoho zhlédnutí: podle všeho jde o tvar, který se reprízu od reprízy hodně proměňuje, na Audimaforu působil jako vcelku hotová, solidní, ale ničím neomračující partnerská pantomima. Před šíří záběru tvůrců je ovšem nutno smeknout.

Patřičně veselou tečku na závěr obstaralo Divadlo Tři s autorskou hrou Tomáše Novotného **Queensland**, která mě coby čtenáře klasických detektivek, humoru britského střihu a koneckonců i Novotného tvorby potěšila vrchovatě. Na inscenaci by se dalo skoro vyučovat, jak se dá i ve zdánlivě prostém, „neambiciózním“ tvaru stavět zápletku, gag, jak v komedii prodávat humor bez pitvoření.

A na festivalovém baru v podání souboru Q10 by se zase dalo vyučovat, jak se vede festivalový bar – velký, velký dík.

Michal Zahálka

ZÁZRAK PUTOVÁNÍ (Alena Zemančíková)

Poslední dobou se hodně operuje slovem národ, často v takových situacích a výkladech pojmu, s jakými člověk nechce mít nic společného. A přitom cítí, že pojem nelze přenechat fašizujícím nacionalistům, že to snad přece něco znamená. Na přehlídce amatérského divadla v Hradci Králové se přihodila podivuhodná věc. Do programu byla na pátek večer zařazena inscenace, která

se celkem školometsky jmenovala *Putování s Janem Amosem*, s anotací, že je inspirovaná životem, dílem a dobou Jana Amose Komenského. Od osmi do půlnoci. Kdo to vydrží, když předtím musel do práce, pak odjet do Hradce, zhlédnout a zhodnotit dvě průměrná představení a jednu vernisáž.

A pak to začalo. Na hromadě písku nám loutkáři s pomocí plošných figurek na špejli rozprostřeli Evropu rozdělenou mezi katolíky a protestanty a nenápadně rozpoutali třicetiletou válku... V popředí stála zlatá plechová krabička od čaje, do níž za každého vojáka, zapichnutého do pole, padla dvacka (zlatka). Ale ještě předtím, než toto nastalo, narodil se v Nivnici 28. března 1592 v bratrské měšťanské rodině Jan Komenský.

Jsme v loutkovém divadle, takže Jan se narodí rovnou jako knížka, která roste, je velmi neposedná, stále se dožaduje nových obsahů a vědomostí. Je vychováván Jednotou bratrskou, poslán do přerovského bratrského gymnázia, stává se Amosem a odchází na evangelickou univerzitu do Německa. Vrací se s originálem Kopernikova rukopisu a je poslán do Fulneku jako rektor bratrského sboru a učitel místní školy. Ve Fulneku ho vidíme (stále plošná loutka výtvarně pojednané ve stylu dřevorytů z vydání Komenského spisů) jak hledá shodu a srozumění se všemi obyvateli města včetně převora augustiniánského kláštera. Zde k němu dolehne zpráva o prohře na Bílé hoře, kvapně Fulnek opouští a na jevišti vidíme, jak katolický převor přešoupne Komenského knihovnu do vlastní budovy a pak už císařské vojsko město jen pustoší. Vidíme ale také výjevy z vyučování, jak jdou žáci na zahradu a do přírody (plošná loutka spojených čtyř kluků) a malou holčičku, která za nimi neustále „doležá“: „Co tu má co dělat katolická holka?“ říká se ve hře a Jan Amos večer sepisuje pojednání o tom, že vzdělání má být pro všechny, pro chlapce i dívky, bez rozdílu víry a v rodném jazyce.

Mezitím se stále objevují vojáci a zlatky padají do plechové krabičky. Knihovna ve Fulneku je veřejně spálena, Komenský se skrývá různě v kraji, zemře mu na mor manželka Magdaléna i děti, zakotví na panství Karla Staršího ze Žerotína, kde je pověřen politickými úkoly ve prospěch Jednoty bratrské. Vojáci přibývají, zlatky cinkají, Valdštejn vítězí, Komenský se podruhé žení s Dorotou Cyrillovou, posedle píše, píše a píše Labyrint světa. Vojáci přicválají, zlatky cinkají. Informatorium školy mateřské, Brána jazyků otevřená. Slyšíme Komenským zapsanou říkanku, která nás bude provázet až do konce hry: Cundy, cundy, cundičky, dal nám Pán Bůh ručičky, aby nožičky běhaly, a ručičky dělaly. Obnovené zřízení zemské (cuius regio, eius religio) znamená, že v habsburské monarchii Jednotě bratrské žít nelze. Komenský odchází do exilu. Silueta Krkonoš, žádný Růžový palouček, žádný sentiment. Lešno poprvé. A pak přestávka...

Druhá polovina inscenace už není tak životopisně lineární. Začíná se v Londýně, kde jediný herec s pomocí mnoha sviček sehraje Komenského londýnský pokus o založení učeného bratrstva a obsah spisu *Via lucis* – tato

část se ostatně jmenuje *SVĚTLO NDÝN*. Komenský je oslavován svými přívrženci, reformuje školu o sto šest (cundy cundy cundičky - jak to říci anglicky?). Cromwellova revoluce velí ke spěšnému opuštění Anglie, tam i zpět bouře na moři. Ještě předtím však dopis od ženy Doroty „kde jsi, už tak dlouho jsme tě neviděli, špatně se nám žije, uvidíme se ještě někdy?“ a potom smrt nemocné manželky Doroty (znázoměná jen zapichnutím křížku ze špejli do písku).

Následuje *Kšeft Jednoty bratrské*, hraný rovněž jediným hercem, tentokrát s pomocí papírových vystřižených figurek a přístroje zvaného meotar (herec sám ovšem v kostýmu Komenského). Setkání s Descartesem, Oxenstjernou, Komenský přistupuje na to, že zreformuje švédské školství doufaje, že z toho budou nějaké výhody pro Jednotu bratrskou. Válka trvá, zlatky cinkají v krabičce. Komenský píše švédský slabikář, početníci, čítanku – znovu cundy, cundy, cundičky. Král Gustav Adolf mrtev, nastupuje královna Kristýna, Komenskému zvláště nakloněná. Okouzující ironický výjev, kdy Komenský navštíví královnu v jejím paláci a vidí na stěně všechny ty obrazy, které Švédové uloupili jako válečnou kořist v Praze. „Pěkně jste si to tu zařídila“, říká. Vestfálský mír, který českým bratřím nepřinese nic. Strašné zklamání, z kšeftu se švédskou královnou je Kšaft umírající matky jednoty bratrské.

Touto dobou už jsme svědky Komenského posedlosti napsat Obecnou nápravu věcí lidských, veledílo, od něhož je neustále vyrušován dalšími angažmá coby reformátora školství. Jsme v Sárospataku v Uhrách, Komenský ve službách sedmihradských knížat Rákócziů, svědky pokusu o zřízení první pansofické školy.

Vypálení Lešna, zpočátku komická klauniáda s přítomným hasičem, končí tak, že celá knihovna i s městem Lešnem shoří před našima očima (pochopíme, proč se hraje na písku). Dříve, než k tomu dojde, slyšíme spolu s hasičem některá hesla ze slovníku *Orbis pictus*...

Vnější a vnitřní smysly

Vnějších smyslů je pět. Oko vidí barvy, co je bílé nebo černé, zelené nebo modré, červené nebo žluté. - Ucho slyší zvuky, jak přirozené (hlasy, řeč a slova), tak umělé (hudební zvuky). - Nos cítí vůně a pachy. - Jazyk s patrem ochutnává, co je sladké nebo hořké, pepmné, nebo kyselé, trpké či ostré. - Ruka rozlišuje dotekem velikost a jakost věcí, teplé a studené, vlhké a suché, tvrdé a měkké, hladké a drsné, těžké a lehké. - Vnitřní smysly jsou tři. Smysl pospolný (pod přední částí hlavy) chápe věci vnímané vnějšími smysly. - Myšlení (pod temenem hlavy) posuzuje věci, přemýšlí a mívá sny. - Paměť (pod týlem hlavy) každou věc uchovává a znovu vydává, něco zapomíná. Spánek je odpočinek smyslů.

V Lešně shoří roku 1656 všechno. Poslední výjev je z Amsterdamu, kde Komenský tráví v domě svého příznivce de Geera poslední čtyři roky života, posedlý myš-

D I V A D E L N Í

Putování s Janem Amosem,
Dana Kafková a Hanka Voříšková, iniciátorka projektu

lenkou dopsat všechno, co dosud nestačil, dokončit svoji Všenápravu. Loutka dlí v místnosti, podobné akváriu, stále víc a víc zavalované zmačkanými papíry. Poslední žena Jana Gajusová a jediný přeživší syn projevují starost, ve městě se mluví o Komenského bláznivosti, o revelacích, vidinách bývalého spolužáka Mikuláše Drabíka, ale také o proroctvích Kryštofa Kottera a Kristiny Poniatowské. Zavalen zmuchlaným papírem Komenský umírá, aniž dílo dokončil, kromě nedokončené Pansofie po něm zbývá nekonečný, mnohametrový pás papíru se seznamem úkolů, kde se periodicky opakuje mezi úkoly pro Jednotu, rodinu, Evropu i vlastní učené dílo i neustálé „vysypat koš“.

K *Putování s Janem Amosem* se spojilo sedm loutkářských souborů z východních Čech i hudební dvojice Karla a Pavly Šefrnových ze Svitav. Ti stvořili hudbu pro dva kontrabasy, housle a lidský hlas, prvek, který provází divadelní dílo, vytvořené jinak na různých místech a spojené v celek až na generální zkoušce. Dětské soubory ze základních uměleckých škol hrají své pasáže víc pro děti (narození, Sárospatak), Tomáš Hájek z Poniklé se svým meotarem se dopouští intelektuálního humoru a nadsázky, vysokoškolák Matěj Kubina z Jaroměře (studiem v Brně) lehce aktualizuje *Cestu světa*. Divadlo DNO z Hradce Králové sehraje etudu s hasičem a se zápalen sobě vlastním vypálí Lešno.

V témže divadle Drak jsem vloni touto dobou viděla profesionálně udělaný Komenského *Labyrint*, při kterém jsme, každý poutníkem sám za sebe, procházeli labyrintem Draku a zažívali Komenského myšlenky i podobenství na vlastní oči a kůži. Ale ani tento silný zážitek se nevyrovnal *Putování s Janem Amosem* co do vystižení komplexní Komenského osobnosti v náboženském, pedagogickém, filozofickém, literárním i politickém rozměru. Ještě nikdy jsem nezaznamenala v jeho díle tolik humoru a poezie. Oblouk jeho života se vine od snahy po všeobecné porozumění ve Fulneku až po pošetilé stařecké bláznění v Amsterdamu, vidíme ho jako velkého učenice a učitele, ale i jako sebestředného intelektuála, politické-

ho intrikána, o domov a rodnou řeč připraveného Čecha (*Labyrint* je napsán česky, pozdější díla už jen latinsky). Slyšíme citace jeho snů o vzdělanosti, spojené Evropě, o školách, které se musí změnit z „robotáren a duševních rasoven“ na „pravé dílny moudrosti a lidskosti“, o válce, která je „cosi zvířecího“. Mluví se pochopitelně i o tom, jak to máme s Turkem, s nímž se máme podílet na „obecné nápravě věci lidských“. Můžeme nahlédnout, i jak vypadá bratrská rodina, co to znamená být exulant, který rodinu zanechal doma – zejména co to znamená pro tu rodinu. Jak se taky ve chvíli, kdy je vše připraveno k tomu, abychom se znovu shledali, může stát, že přijde mor či válečná katastrofa a naši blízcí zemřou, aniž bychom se kdy dostali k jejich hrobu.

V té fascinující inscenaci, která spojením osmi divadelních souborů je sama o sobě metaforou spojeného úsilí (Evropy, chceme-li), jež výtvarným řešením dokládá Komenského tezi o názornosti, která postavami herců, jejichž věk zahrnuje tři generace (od desetiletých dětí po sedmasedmdesátiletého Karla Šefrna, který hraje na basu a housle a zpívá) zobrazuje spění od narození k smrti, v tom díle, vytvořeném s ohromným podílem hravosti, která je nezbytná na cestě k poznání, vidíme vše, co hýbe světem i dnes.

Ve škole inkluzi („katolická holka“), v Evropě vnitřní konflikt (boj evangelíků proti Habsburkům), v církvi nesnášenlivost, v politice hrabivost (té válečné kořisti!), a otázku „co s tím Turkem?“, ve válce uprchlíky. V denním životě drahotu i hlad oproti spoustě zlata, které spolyká armáda. Promíchání národů a jazyků. Strmý let vědeckého poznání. Bezdomovectví. Poslední dobou se hodně operuje slovem „národ“, často v takových situacích a výkladech pojmu, s jakými člověk nechce mít nic společného. A přitom cítí, že pojem nelze přenechat fašizujícím nacionalistům, že to snad přece něco znamená.

Inscenace *Putování s Janem Amosem* je kromě své neobyčejné umělecké i pedagogické hodnoty fascinující i tím, že ukazuje nejen velkou osobnost národní minulosti, ale i ohromnou schopnost současnosti, spočívající v kreativě a spolupráci českého amatérského divadla. Na konec sluší ještě říci, že iniciátorkou této (a podobných) věci je výtvarnice a loutkářka Hana Voříšková z Chocně, kterou se ostýchám sama charakterizovat, ačkoliv ji už léta znám. Proto kopíruji část hesla z Databáze českého amatérského divadla: Autorka, režisérka, výtvarnice, herečka, učitelka a organizátorka, vychutnávající si krásy loutkového, silně výtvarně zaměřeného (zejména papírového) divadla jednoho herce, jež sama nazývá obrázkovým. Učitelka výtvarného oboru ZUŠ v Chocni.

Foto Jan Slaviček

